

ရွှီချန်ဆွင်း

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် တပ်နီလူငယ် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ

ဒေါက်တာသိန်းလွင်

ကျောင်းသားအရေးအခင်းများတွင် ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်၌ ချုပ်နှောင်ခံရစဉ် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် တရုတ်ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ တပ်နီလူငယ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့သူ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ရွှီချန်ဆွင်း အကြောင်း ရေးပါမည်။ အချိန်ကာလမှာ ၁၉၈၂။ နေရာမှာ အင်းစိန်ထောင်၊ ၅-တိုက်၊ အခန်း (၁၀) ဖြစ်ပါသည်။

“နောက်လှည့်ထား” လို့ ဝါဒါရဲ့ အော်သံကြားတော့ သံတံခါးဝမှာ နောက်လှည့်ပြီး ထိုင်ရတယ်။ ထောင်ထဲကလူတွေ အသွင်းအထုတ်လုပ်တဲ့အခါ ဒီလိုပဲလုပ်တယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသိအောင်လုပ်တာ။ ချောင်းပြီးကြည့်လည်း ဘယ်သူမှန်း ချက်ချင်းမသိပါဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်အုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားတာဘဲ။ ဒါနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦး ကျွန်တော့်အခန်းကို ရောက်လာတယ်။ စကားပြောဖော်တော့ရပြီ ဆိုပြီး ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာသာစကားက အတားအဆီးဖြစ်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တရုတ်စကားမတတ်။ သူကည်း ဗမာစကားမတတ်။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်းပါးပါးတတ်ပေမယ့် သူက အင်္ဂလိပ်စာကို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစဘဲ တတ်တယ်။ သူ့နာမည်ကို တော့ ရွှီချန်ဆွင်း လို့မိတ်ဆက်တယ်။

သူတို့ ကျောင်း နေတဲ့အချိန်က တရုတ်ပြည်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ မသင်ရဘဲ၊ ရုရှားစာပဲ သင်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ တရုတ်နဲ့ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုနဲ့က အလွမ်းသင့် နေတဲ့အချိန်ကိုး။ နောက် အလွမ်းမသင့် တော့တဲ့အခါ တတ်ထားတဲ့ ရုရှားစကားက သိပ်အသုံးမဝင် ဖြစ်သွားတယ်။

တိုက်ခန်းတည်း အတူနေရင်း တရုတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီက ဗမာစကားသင်တယ်။ ကြိုးစားတယ်။ အရင်ဆုံး မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ (နာမ်တွေ) ကို သင်တယ်။ နောက် ထိုင်၊ ထ၊ လမ်းလျှောက်၊ အိပ်၊ စား အစရှိတဲ့ (ကြိယာတွေ) ကို သင်တယ်။ ကောင်းသော၊ ဆိုးသော၊ လျင်မြန်စွာ၊ နှေးကွေးစွာ (နာမဝိသေသန၊ ကြိယာဝိသေသန) တွေကိုလည်း သင်တယ်။

မနက်ဖက် ရေချိုးထုတ်တဲ့အခါ ရွှီက အုတ်နီခဲစလေးတွေ ကောက်လာတယ်။ သံမန် တလင်းပေါ်မှာ အုတ်နီခဲစလေးနဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ အသံထွက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို တရုတ်လိုရေးထားပြီး ကျက်တယ်။ တစ်နေ့ကို စာလုံး အလုံး (၂၀) ကျက်တယ်။ သူမေ့ သွားရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးတယ်။ မှားနေရင် ကျွန်တော် ပြင်ပေးတယ်။ ညနေရောက်ရင် သူကစာ ပြန်တယ်။ နေ့တိုင်းလုပ်တယ်။

စကားလုံးတွေတော်တော်ရလာတော့ သူတတ်ထားပြီးသားစာလုံးတွေနဲ့ စာကြောင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြော ကို သင်တယ်။ လွယ်လွယ်ကလေးကနေ စပြီးသင်တယ်။ တော်တော်လေး တတ်လာတော့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြတော့ သေသေချာချာ နားထောင်တယ်။ မရှင်းတာ ပြန်မေးတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကြည့်ဘူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြီးရင် သူနားလည်သလို ပြန်ပြောတယ်။ အသုံးအနှုန်းလွဲတာ ကျွန်တော်က ပြင်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သုံးလလောက်ကြာတဲ့အခါ ဗမာစကားကို တော်တော်လေး ပြောလာနိုင်တယ်။

ကျွန်တော်သူ့ကို ပြောပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ စိန်မြင့်၊ ဆွေဇင်ထိုက်နဲ့ အောင်ထွန်းလေး တို့ ရိုက်တဲ့ "အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု" ဇာတ်လမ်းကို သူ့သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဟာသမင်းသား အလွမ်းဇာတ် ရိုက်တာ ထူးခြားတယ်တဲ့။ တချို့ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေကိုတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးက အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင် မှာပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဘယ်နိုင်ငံက ရုပ်ရှင်ဆိုပြီး "ဗမာလူမျိုး ခိုးချ" လို့တောင် ပြောသေးတယ်။ သူက ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် နဲ့စပ်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီက တရုတ်စကား သင်တယ်။ တစ်နေ့ကို လေးငါးလုံးသင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကသူလို မကြိုးစားဘူး။ သူပြန်မေးရင် မရဘူး။ ဒီတော့သူက "ဗမာ လူပျင်း" လို့ပြောတယ်။

ရွှီချန်ဆွင်း ကောင်းကောင်း စကားတတ်တော့မှ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်ထား မှတ်ထားဖူးတဲ့ မော်စီတုံး လက်ရွေးစင်ကျမ်းထဲက အတွေးအခေါ်တွေကို ဆွေးနွေးတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆိုရင် ကျွန်တော်က မော်စီတုံးရဲ့ ပဋိပက္ခကျမ်းကို အလွတ်နီးပါးရတယ်။ ရွှီချန်ဆွင်းက ကျွန်တော့်ကို "တရုတ်ပြည်မှာ စိုက်တဲ့ပန်း ဗမာပြည်မှာ ပွင့်တယ်" လို့တောင် ပြောသေးတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးအကြောင်း၊ ဘုံအဖွဲ့တွေအကြောင်း တွေကိုပြောကြတဲ့အခါ မှန်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ အရာတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားလာရတော့တယ်။

သူက တပ်နီလူငယ်မှာပါခဲ့တယ်။ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး အစဉ်းပိုင်းမှာ တက်တက်ကြွကြွပါခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးအယူအဆတွေ အပေါ်မှာ တဖက်ကိုတဖက် စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ မတူတဲ့သူ မှန်သမျှဟာ ဖောက်ပြန်ရေး သမားတွေလို့ မြင်လာကြတယ်။ အုပ်စုလိုက် တိုက်ခိုက်ကြတာ တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအုပ်စုက ဟိုအုပ်စုကိုတိုက်ခိုက်၊ ဟိုအုပ်စုက ဒီအုပ်စုကိုပြန်တိုက်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အသာစီးရတဲ့လူက အနိုင်အထက်လုပ်ကြတယ်။ သတ်တာဖြတ်တာ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာ၊ အရေးယူအပြစ်ပေးတာတွေ တနိုင်ငံလုံးမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဘယ်သူမှန်တယ် ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ တပ်နီကနေ သူထွက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ခဲ့တယ်လို့ ရှင်းပြတယ်။

ရွှီချန်ဆွင်းက တရုတ်ပြည်မှာ ဇနီးနဲ့သားသမီးနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်။ သူ့ဇနီးက ကျောင်းဆရာမ။ သူက ပီကင်းတက္ကသိုလ်ကနေ ရုပ်ရှင်ပညာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ နောက်ရှန်ရှီးပြည်နယ် ရှိအန်းမြို့မှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် အလုပ်ရတယ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး ကားတွေ ရိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးသူထွက်ပြေးဘို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာက တရုတ်ပြည်က ဗီယက်နမ်ကို စစ်တိုက်တဲ့အခါ သူ့ကိုတာဝန်ပေးလို့ ရိုက်ခဲ့ရတဲ့ ဝါဒဖြန့်ကားကြောင့် ပါဘဲ။

တရုတ်အစိုးရက ဗီယက်နမ်စစ်ကို တရားသောစစ်ဖြစ်ကြောင်းပြချင်တယ်။ လူထုထောက်ခံမှုကို ရချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဇာတ်လမ်းပေးပြီး ရိုက်ခိုင်းတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်နေရတဲ့ စစ်သားလေး နှစ်ယောက်အကြောင်း။ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က တရုတ်ပြည်သူ့တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သား။ နောက်တစ်ယောက်က ဆင်းရဲသူမ ရဲ့သား။

ဆင်းရဲသူမက သူ့သားလေး စစ်ထွက်သွားတာကြာနေလို့ စစ်မြေပြင်ကနေပြန်ခေါ်ပေးဖို့ ပြောတဲ့အခါ စစ်မြေပြင်သွားတာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သားလည်း ပါဝင်ကြောင်း၊ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲအတွက် ဂုဏ်ယူဖို့ လိုကြောင်း၊ တရားဟောပြီး၊ ဆင်းရဲသူမရဲ့ သားကိုလည်းခေါ်မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်တော့၊ ဆင်းရဲ သူမက ဝမ်းနည်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

နောက်မကြာခင်မှာ ဗိုလ်ချုပ်နုလုံးရောဂါနဲ့ အိပ်ယာထဲလဲနေတဲ့အခါ သူ့မိသားစုက ဗိုလ်ချုပ်မသေခင်မှာ သားကိုတွေ့သွားရအောင်လို့ သားကို စစ်မြေပြင်ကနေ ပြန်ခေါ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ သားက တိုက်ပွဲမှာကျသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သားနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့ ဆင်းရဲသူမရဲ့သား ကိုပဲ ဗိုလ်ချုပ်စိတ်ချမ်းသာစေဖို့အတွက် ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မိသားစုက သူတို့သားကို စစ်မြေ ပြင်က ပြန်ခေါ်တဲ့သတင်း မြို့ထဲမှာ ပြန့်သွားတဲ့အခါ ဆင်းရဲသူမက ဗိုလ်ချုပ်ကိုလာပြီး ရန်တွေ့တာကို ရိုက်ပြခဲ့ရတယ်။

ရွှီချန်ဆွင်း ပြောပြတာက တရုတ်ပြည်မှာ ဘယ်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သားမှ စစ်သားမလုပ်ကြဘူး။ ဆင်းရဲသားတွေ ရဲ့သား သမီးတွေဘဲ စစ်သားလုပ်ကြရတယ်။ နောက်ပြီး ဗီယက်နမ်စစ်ကိုလည်း သူမထောက်ခံနိုင်ဘူး။ ဝါဒ ဖြန့်ချိရေးကားတွေလည်း နောက်ထပ် မရိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူထွက်ပြေးလာတယ်လို့ ပြောပြတယ်။

သူ့အစီအစဉ်က ဟောင်ကောင်ကို သွားဖို့ရည်ရွယ်တယ်။ ဟောင်ကောင်မှာက သူ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း ရှိတယ်။ ဟောင်ကောင်ကို တိုက်ရိုက်ထွက်ရင် အစစ်အဆေးများတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံ အလျင် သွား။ နောက်မှ ဟောင်ကောင်ကို ခရီးဆက်။ ဟောင်ကောင်ရောက်ရင် သူ့ရဲ့အနုပညာနဲ့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်။ သူ့နေရေး ထိုင်ရေး စီစဉ်ပြီးရင် မိသားစုကို ခေါ်ယူမယ်။ ဒီလိုစိတ်ကူးပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ထိုင်းနိုင်ငံကိုသွားဖို့ ဗမာပြည်နယ်စပ်ကို အဖြတ်မှာ ဗမာစစ်တပ် နဲ့တိုးပြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတာပါဘဲ။

ကျွန်တော်က သူ့ကို သမီးနဲ့သား၊ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲလို့မေးကြည့်တဲ့အခါ သူက တော်တော် ကြာ ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ “သားကို ပိုချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးကိုပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်တယ်” လို့ ပြောပြ တယ်။ “သားကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ သမီးကို မသိစေချင်ဘူး” လို့ရှင်းပြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ရွှီ ထမင်းစားကြတဲ့ အခါတိုင်း သူက တရုတ်ဟင်းတွေ၊ တရုတ်အစားအစာတွေ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဗမာဟင်းတွေအကြောင်း အားရပါးရပြောရင်း၊ ထောင်ကပေးတဲ့ စပါးလုံးတွေ၊ ခဲတွေ၊ နိုင်းချင်းနဲ့ ဆန်ကြမ်းထမင်း၊ ဟင်းရွက်ပြုတ်၊ ငန်တူးတူးငပိခဲတွေကိုဘဲ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ စားကြတယ်။

သူ့ကျွန်တော့တိုက်ခန်းကို ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာခင် မြန်မာ့ကျောက်မျက်ရတနာ ကော်ပိုရေးရှင်းက အမှုထမ်းကြီးတစ်ယောက်ကို စသုံးလုံးက ဖမ်းလာပြီး ကျွန်တော်တို့အခန်းမှာ တစ်ရက် လာထားတယ်။ အသက် ၆၀ နီးနီး ရှိနေပြီ။ ညဘက်ကြီး လာပို့တာ။ ရွှီက ထနုတ်ဆက်ပြီး ပြန်အိပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် က အကျိုးအကြောင်းမေးရင်း စကားဆက်ပြောဖြစ်တယ်။

ညဉ့်နက်တော့ အဲ့ဒီလူကြီးအိပ်ဖို့ နေရာစီစဉ်ပေးတယ်။ သူ့ကို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဖမ်းလာ တာ။ စောင်မပါဘူး။ ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းတယ်။ ကျွန်တော့်စောင် သူ့ကိုပေးပြီး ကျွန်တော်က ပုဆိုးခြုံ ပြီး ကွေးလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ ရွှီက အိပ်နေရာကထလာပြီး သူ့ရဲ့စောင် ကျွန်တော့်ကို ခြုံပေး တယ်။ သူက သူ့ရဲ့အိပ်ယာခင်းလေးခြုံပြီး ဆက်အိပ်တယ်။

ရွှီက ရယ်စရာလည်း လုပ်တတ်တယ်။ စကားသိပ်မတတ်ခင် အမှုအရာလုပ်ပြီး ရယ်ရအောင်လုပ်တယ်။ စကားတတ်လာတော့ တတ်တဲ့စကားလေးနဲ့ဘဲ ရယ်စရာပြောတတ်တယ်။ ဝါဒတွေဆိုရင်လည်း သူ့ကို

ခင်မင်ကြတယ်။ ခဏခဏ လာပြီး စကားပြောကြတယ်။ ဝါဒါတွေဆီက တဖြည်းဖြည်းသိလာရတာက တရုတ်ပြည်က ပြေးလာကြတဲ့တရုတ်တွေဆိုရင် ပြန်မလွတ်တော့ဘဲ ထောင်ထဲမှာဘဲ တသက်လုံးနေ၊ ထောင်ထဲမှာဘဲ သေကြရတယ်။ တခြားအဖမ်းခံရတဲ့ နိုင်ငံခြားသား ထိုင်းလူမျိုးတွေဆိုရင် ထောင်ကျ ရက်စေ့ရင် ထိုင်းအစိုးရက ပြန်ခေါ်လို့ ဗမာအစိုးရက လေယာဉ်ပေါ် တင်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ တရုတ် တွေကိုတော့ တရုတ်အစိုးရက တာဝန်မယူလို့ နိုင်ငံမဲ့ ဖြစ်ပြီး၊ ထောင်ရက်စေ့တဲ့အခါ ထောင် ထဲမှာဘဲ ဆက်ပြီးနေကြရတယ်။

ဒီအကြောင်းကို ရှိသိသွားတဲ့အခါ ငိုတယ်။ ဒီတသက် သူ့သား၊ သမီးနဲ့ ဇနီးကို ပြန်တွေ့ခွင့် မရတော့ဘူး ဆိုပြီး ငိုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းတဲ့အမှုက ဗမာပြည်ထဲကို ခိုးဝင် တဲ့အမှု၊ ထောင် (၁) နှစ် ချထားပြီးပြီး။ ရှိပြန်လွှတ်နိုင်ဘို့ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေတဲ့ ဝါဒါတချို့နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ တကယ်လို့သာ ထောင်ကျဆောင်မှာနေရရင်၊ ငါးခိုးလှေ မိလို့ ပင်လယ်ကနေ ဖမ်းလာတဲ့ ထိုင်ဝမ်တရုတ်တွေနဲ့သာ အဆက်အသွယ်ရရင်၊ ထိုင်ဝမ်တရုတ်တွေ လွတ်တဲ့ အခါ အကူအညီပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် လွတ်လမ်းရှိတယ်။ ထိုင်ဝမ်က ဖြစ်စေ၊ ဟောင်ကောင်က ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က အာမခံပြီး လေယာဉ်ယုံလက်မှတ်ပါ ပို့ပေးနိုင်ရင်၊ ထောင်ရက်စေ့ရင် လွတ်နိုင်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ရှိကို ရှင်းပြတော့ သူ့အားတက်တယ်။ ပထမဆုံး ထောင်ကျဆောင်မှာ နေခွင့် ရဖို့ အလျင်ကြိုးစားရမယ်။

ရှီ ရဲ့ချဉ်းကပ်ပုံက သိမ်မွေ့တယ်။ ပထမဦးဆုံး တာဝန်ကျဝါဒါထဲက ရာထူးအငယ်ဆုံးဝါဒါကို စပြီး တော့ ပြောတယ်။ “ဆရာ၊ ကျွန်တော်တိုက်ထဲမှာ နေရောင်ခြည် မရဘူး၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ နေရောင်ခြည်ရှိတဲ့နေရာကို ထားပေးပါ။ လမ်းလျှောက်လို့ရတဲ့ နေရာကို ထားပေးပါ” ရိုရိုသေသေ ပြောတော့ တာဝန်ကျဝါဒါက သူ့ထက်ရာထူးကြီးတဲ့ အရစ်နဲ့တပ်ကြပ်ကို တင်ပြတယ်။ တပ်ကြပ် ရောက်လာတော့ ရှီက ခုနလိုပဲ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ တပ်ကြပ်က ကျုပ်တော့ ဒီကိစ္စ မဆောင်ရွက်နိုင် ဘူး။ ထောင်မှူးကို တင်ပြပေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။

တစ်ရက် နှစ်ရက်နေတော့ တာဝန်ကျ ထောင်မှူးရောက်လာတယ်။ ရှီရဲ့အမှုတွဲပိုင် ကိုပါ ကိုင်ပြီး လာ တယ်။ ရှီကို လာမေးတယ်။ ရှီက လေးလေးစားစားနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ထောင်မှူးက ရှီကို ဖမ်းတဲ့ နေ့တို့၊ ပုဒ်မတို့ စတာတွေကို အသေးစိတ်မေးပြီး၊ ထောင်ပိုင်ဆီကို တင်ပြပေးမယ်။ ထောင်ပိုင်ခွင့်ပြုရင် ထောင်ကျဆောင်ကို ပြောင်းပေးမယ်လို့ပြောသွားတယ်။ တစ်ပတ်လောက် နေတော့ ရှီကို ထောင်ကျ ဆောင်ပြောင်းဖို့ အမိန့်ကျလာတယ်။

ရှီအဆောင်ကို ပြောင်းရမယ့်နေ့က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်တော့ သူမျက်ရည်ကျတယ်။ သူတသက်မှာ ကျေးဇူးတင်ရမဲ့လူ (၃) ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို လမ်းမှန်ကို ပြတဲ့လူ (၃) ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ ပထမ တစ်ယောက်က သူ့ပီကင်းတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းတဲ့။ အခု ဟောင်ကောင်မှာ ရောက်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့။ တက္ကသိုလ်ရောက်စမှာ ရှီက စာမကြိုးစားဘူး။ အပျော်အပါးများတယ်။ သူ သူငယ်ချင်းက သူ့ကို စာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ စာကြည့်တိုက်တွေမှာ အချိန်ပိုပေးအောင်၊ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ကြည့်ဖြစ်အောင် အကုန်ကျခံပြီးတော့ကို ခေါ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်လဲ စာကြိုးစား ဖြစ်လာပြီး ဘွဲ့ရတော့ သူ့သူငယ်ချင်းက ပထမ၊ သူက ဒုတိယ ရပြီး၊ ရုပ်ရှင်ပညာကို ကောင်းကောင်း တတ်လာခဲ့တယ်တဲ့။

ဒုတိယ တစ်ယောက်က သူဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီးတော့ သူ့လက်အောက်မှာ လုပ်ရတဲ့ လက်ထောက် ဒါရိုက်တာတဲ့။ သူ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာတဲ့အခါ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးကြတဲ့ လူတွေမှ အများကြီးဘဲတဲ့။ သူ့ရိုက်တဲ့ကားတွေမှာ သရုပ်ဆောင်နေရာ ရဖို့အတွက် သူ့ကိုမြှောက်ပင့် ပြောဆို ကြတာတွေ ရှိတယ်။ မင်းသမီးဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဆိုလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဘဲတဲ့။

ဒီလို မြှောက်ပင့်တဲ့ အထဲမှာ သူ့လက်ထောက် ဒါရိုက်တာကတော့ မပါဘူးတဲ့။ သူ့လက်ထောက်က သူတော်တာတွေ ချီးမွမ်းလေ့မရှိဘူးတဲ့။ သူ့မှားတာ၊ ချို့ယွင်းချက်ရှိတာတွေကိုတော့ ပြောတယ်တဲ့။ အစ တော့ သူစိတ်ဆိုး တယ်။ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားတော့ သူ့လက်ထောက် ပြောတာတွေက အမှန်တွေမို့ ကျိတ်ပြီးတော့ ပြင်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။

တတိယ တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တဲ့။ ကျွန်တော် အံ့ဩပြီး ကြည့်နေတော့၊ သူက ဆက်ပြော တယ်။ သူ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဗမာစကား သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လွတ်ဖို့အတွက်လည်း လမ်းပြ ပေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောပြီး သူ့မျက်ရည်ကျတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေး နိဘယ်ဆုရှင် ဒေါက်တာ မာတင်လူသာကင်း ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိတယ်။

“အကယ်၍ ကျွန်တော် ဘဝခရီး ဖြတ်သန်းခဲ့စဉ် တစ်စုံတစ်ဦးအား ကူညီမှု ပြုနိုင်ခဲ့သည် ဆိုငြားအံ့၊ စကားတစ်ခွန်း တေးတစ်ပုဒ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးအား ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစေနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ဦးအား လမ်းမှန်သို့ ညွှန်နိုင်ခဲ့သည် ဆိုငြားအံ့၊ ကျွန်တော်၏ အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့မှုသည် အချည်းနှီး မဖြစ်ပြီ။”

ဒါရိုက်တာ ရွှီချန်ဆွင်းအား ပြန်လည် တွေ့ဆုံရန် မျှော်လင့်ပါသည်။

ဒေါက်တာသိန်းလွင်
၂၀ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၈